

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.405 van 8 november 2013
in de zaak A. 209.974/XII-7440**

In zake: Marnix ARSCHOOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Goethals
kantoor houdende te 8800 Roeselare
Kwadestraat 151B/41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD BRUGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdende te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 26 augustus 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge van 21 juni 2013 om verzoeker “niet opnieuw op te nemen in de brandweer maar toe te wijzen aan de werkplaats bij de politie”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 25 maart 2011 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge om verzoeker bij wijze van ordemaatregel en in het belang van de goede werking van de dienst vanaf 28 maart 2011 over te plaatsen, via terbeschikkingstelling, naar de politie. De Raad van State verwerpt het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing bij arrest nr. 222.552 van 19 februari 2013. In dit arrest is met gezag van gewijsde gesteld dat deze ordemaatregel niet wezenlijk een verkapte tuchtstraf is en als tijdelijk te beschouwen is, alsook dat, als de verwerende partij nalaat, eens de strafrechtelijke kant van de personeelsproblematiek is afgehandeld, tot de herevaluatie van de ordemaatregel jegens verzoeker over te gaan, het deze vrij staat om dit nietsdoen van de verwerende partij met toepassing van artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, in een voor vernietiging vatbare handeling te converteren en aan te vechten.

3.2. Op 22 februari 2013 deelt de procureur des Konings mee dat het opsporingsonderzoek wordt gesloten en dat er geen verdere vervolging wordt ingesteld.

3.3. Op 2 april 2013 stelt verzoeker met verwijzing naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de verwerende partij in gebreke en verzoekt een beslissing te nemen tot heroverweging van de voornoemde ordemaatregel van 25 maart 2011.

3.4. Op 21 juni 2013 beslist het college van burgemeester en schepenen verzoeker niet opnieuw op te nemen in de brandweer, maar toe te wijzen aan de werkplaats bij de politie en dit op grond van de volgende motivering:

“[...]

Overwegende dat na de seponering in het strafdossier, deze herevaluatie nu aan de orde is;

Overwegende dat de raadsman van de stad, Mr. Staelens, vier mogelijkheden zag:

1. Ofwel beslist het bestuur om een nieuwe strafklacht in te dienen,
2. ofwel beslist het bestuur om een tuchtvordering in te stellen,
3. ofwel beslist het bestuur een ordemaatregel op te leggen,
4. ofwel beslist het bestuur om alles te beëindigen en de heer Arschoot te laten terugkeren.

Overwegende dat het advies van de raadsman dat er weinig elementen zijn die als basis kunnen dienen om een nieuwe strafklacht in te dienen, noch dat er veel feiten zijn bewezen die kunnen aanleiding geven tot tucht; dat er tegelijkertijd niet opgehelderde feiten blijven en dat men zich kan afvragen of het kan dat men brandweerpersoneel met brandweervoertuigen kan uitsuren om privé-materiaal op te halen; dat er daarnaast ook de vraag is waarom al het privé-materiaal van de heer Arschoot in de kazerne aanwezig was en waarom hij twee computers moest hebben; dat tot slot de raadsman van ons bestuur erop wijst dat uit de verschillende verhoren onbetwistbaar kan worden afgeleid dat de verstandhouding tussen de heer Arschoot en vele anderen verstoord is en dat bepaalde collega's zelfs zijn vertrokken omwille van de verstoorde relaties;

Overwegende dat de waarnemend commandant, [...] op 10 juni 2013 een nota heeft overgemaakt waar een reorganisatievoorstel wordt toegelicht aan de schepenen van brandweer, [...];

Overwegende dat daarbij de toekomstvisie over de werking van de brandweer wordt uiteengezet; dat hieruit blijkt dat sinds het voorval in 2011 en de personeelsswissels, verdeeld wordt gewerkt via uitbesteding van meer gespecialiseerd onderhoud en deels ondersteuning is uit de ploegen van de brandweer, door de terbeschikkingstelling van mechanikers onder de brandweermannen; dat volgens kapitein [...] deze reorganisatie kan bestendig worden en dat de dienst zou volstaan met twee technisch assistenten, wat in concreto inhoudt dat er enkel vervanging wordt gevraagd voor [T.H.], die de overstap maakte van de dienst uit naar een functie van beroepsbrandweerman, waardoor een functie van technisch assistent vacant is;

Overwegende dat de brandweerleiding de eigen diensten dus op een ingrijpend andere wijze organiseert heeft en heeft vastgesteld dat deze wijze van werken interessanter is dan de vroegere werking;

Overwegende dat dit zou kunnen inhouden dat de vragen rond de terugkeer van de heer Arschoot, technisch medewerker, niet meer van toepassing is en dus met andere woorden een 5de mogelijkheid impliceert, met name het niet haar opnemen van de heer Arschoot in de brandweer, maar obv de reorganisatie van de werkplaats cfr plan van de [waarnemend] commandant toe te wijzen aan de werkplaats bij de politie;

Overwegende het advies van de bevoegde (vak)schepen ([...]) in dit dossier te opteren voor mogelijkheid 5; om aan de waarnemend commandant op te dragen prioritair zijn hervormingsvoorstellen (inclusief piste eventuele gedeeltelijke privatisering).

Overwegende deze reorganisatie in een belang van de dienst en gezien de visie van de waarnemend commandant van de brandweer, waardoor er dus geen plaats meer is voor een technisch medewerker;

Overwegende dat een nieuwe screening van de mogelijkheden binnen de stedelijke diensten, duidelijk maakt dat er geen andere werkplaats bestaat waar de technische kennis van de heer Arschoot op een betere wijze kan renderen dan in de werkplaats van de politie;

Overwegende dat de heer Arschoot zelf nog gesuggereerd heeft te kunnen werken voor de groendienst maar dat dit enkel zou inhouden dat moet toegezien worden op onderhoud van grasmaaiers en ander materiaal ten voordele van de groendienst; dat een dergelijke werkplaats in veel mindere mate beantwoordt aan de mogelijkheden waarover de heer Arschoot beschikt;

Overwegende dat gezien de door de waarnemend commandant verdergezette reorganisatie van de diensten van de brandweer, er best geopteerd wordt voor de plaats waar de technische kennis van de heer Arschoot ten volle kan worden benut en waar hij het best overeenkomstig zijn kwaliteiten en kwalificaties kan worden ingezet;

Overwegende dat de werkplaats bij de politie de meest aangewezen werkplaats is daaromtrent, gezien de technische kennis van de heer Arschoot aldaar kan leiden tot een verder optimalisering van het beheer van het wagenbestand van de politie;

Gelet op de ziekteperiode van de heer Arschoot waardoor het inzetten van betrokken medewerkers zou ingaan op de datum van zijn werkhervatting na ziekte;”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing voor hem uitermate beledigend en vernederend is waardoor hij een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel lijdt. Hij stelt dat, hoewel hij expliciet na het opsporingsonderzoek werd vrijgepleit, door de bestreden beslissing de perceptie jegens hem blijft hangen. Hij stelt dat nogmaals moet worden onderstreept dat het college van burgemeester en schepenen eerder een dienstnota had verspreid ten aanzien van alle personeelsleden van de brandweer waarin werd vermeld dat hij werd overgeplaatst “voor de duur van het (straf)onderzoek”. Deze dienstmededeling kan volgens verzoeker moeilijk anders worden geïnterpreteerd dan dat hij van fraude wordt verdacht en dat hij om die reden uit de dienst werd verbannen naar de politie. Deze communicatie is niet alleen binnen de diensten van de stad gebeurd, maar ook in de regionale pers kwam de problematiek binnen de brandweer uitgebreid aan bod, wat verzoeker aantoont door verwijzing naar en aanhaling van berichten op de regionale televisiezender op 29 april 2011 en in het Nieuwsblad van 30 april 2011. Volgens verzoeker wordt de verzending naar de politie bevestigd, hetgeen volgens verzoeker betekent, naar de buitenwereld toe, dat hij alsnog fouten zou hebben gepleegd. Verzoeker stelt dat de kwetsieuze beslissing en de gevolgen ervan voor beroering blijven bezorgen. Uit al deze elementen blijkt volgens verzoeker duidelijk dat zijn overplaatsing voor de gehele regio Brugge gecommuniceerd werd als een (straf)maatregel wegens vermeend “gesjoemel” van een man die overgeplaatst werd naar de politie. Deze communicatie kan niet anders dan als een openbare blaam worden beschouwd. De bevestiging van deze blaam door de bestreden beslissing kan door de nietigverklaring alleen niet meer goedge maakt worden. Tot slot voert verzoeker aan dat hij, hoewel hij theoretisch zijn rang behouden heeft, hij *de facto* is gedegradeerd, waardoor hij onbetwistbaar een moreel, moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt.

Beoordeling

8. Luidens artikel 17, § 3, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevat het enig verzoekschrift waarmee de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement wordt gevorderd, “een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing [...] rechtvaardigen”.

Luidens artikel 8, eerste lid, 3°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’ bevat het enig verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten die van aard zijn aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, waarbij alle stukken worden gevoegd die het risico op dergelijke nadeel aantonen”.

Uit deze bepalingen volgt dat een verzoekende partij haar uiteenzetting niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het voor de tegenpartij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

9. Verzoeker beroept zich op een moreel nadeel. Een louter moreel nadeel is in beginsel niet moeilijk te herstellen. Het wordt in de regel hersteld door de morele genoegdoening die een vernietiging van de bestreden beslissing verleent. Het behoort verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen. Verzoeker brengt te dezen geen dergelijke gegevens aan.

De bestreden beslissing, die op het eerste gezicht is gesteund op de reorganisatie van de brandweerdienst zonder dat in de motivering ervan aan verzoeker een persoonlijk laakbaar gedrag wordt verweten, stelt op zich verzoeker niet in een kwalijk daglicht. De twee jaar oude berichten in de regionale pers hebben blijkbaar betrekking op gebeurtenissen die leidden tot een eerdere beslissing en waartegen het beroep tot nietigverklaring is verworpen. In deze omstandigheden maakt verzoeker, door het louter verwijzen naar en aanhalen ervan ter adstructie van zijn vrees dat door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een onterechte perceptie zou worden gewekt dat hij toch schuldig is aan vermeende fraude, op zich niet aannemelijk dat het nadeel niet kan worden hersteld door de morele genoegdoening die een mogelijke nietigverklaring van de bestreden beslissing kan opleveren en dit voorts los van de vraag of de aangevoerde vrees voor het bestaan of ontstaan van deze onterechte perceptie voldoende concreet is onderbouwd en of dit nadeel niet veeleer voortvloeit uit een andere beslissing waarvan de Raad van State met gezag van gewijsde het er tegen gerichte beroep heeft verworpen. Voorts kan weliswaar worden aangenomen dat verzoeker liever werkzaam was gebleven bij de brandweer omdat hij er zich opgewerkt heeft, maar dit toont op zich niet aan dat het uitvoeren van de nieuwe tewerkstelling bij de politie voor verzoeker van die aard is dat dit een ernstig moreel nadeel vormt dat niet kan worden goedgeemaakt door de genoegdoening die een mogelijke nietigverklaring van de bestreden beslissing kan opleveren.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het aangevoerde moreel nadeel moeilijk te herstellen is.

10. Uit wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 november 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Debersaques